krikščioniui panašiai daryti. Pasitikiu Viešpačiu, sesės, kad jūsų tarpe tokių nebus, nes esate įpratusios tinkamai elgtis su vidiniais dalykais ir yra labai naudinga saugotis neįkristi į tokią nešvankybę.

Nekalbėkime daugiau apie tas paraližuotas sielas, nes nebent pats Viešpats ateis ir palieps joms pakilti, panašiai kaip anam žmogui, kuris trisdešimts metų išbuvo kudroje; jos yra nelaimingos būtybės ir gyvena dideliame pavojuje. Kalbėkime apie tas kitas sielas, kurios vis tik galiausiai įeina į pilį. Nes nors jos ir labai prisirišusios prie pasaulio, bet turi gerų norų, ir retkarčiais, nors ir labai retai, atsiduoda mūsų Viešpaties globai ir galvoja apie savo sielos būklę, nors ir nelabai rūpestingai. Kartais, gal vieno mėnesio protarpyje, meldžiasi, susirūpinusios daugybe reikalų, su mintimis beveik visad paskendusiom juose, nes kur slepiamas jų lobis, ten laikosi ir jų širdis. Tačiau kartas nuo karto išsivaduoja, ir labai svarbu pats įsisąmoninimas ir supratimas, kad jos eina ne prie tų durų. Galiausiai įžengia į pilies pirmuosius apatinius kambarius, bet kartu su jom įšliaužia tiek roplių, kad jom neįmanoma matyti pilies grožio ir joje rasti ramybę. Ir vistik, sugebėdamos ten įeiti, jos nemaža laimėjo.

Mano dukros, jums atrodys, kad tai įžulumas, nes Viešpaties malone jūs nesate tokios, bet jūs turite būti kantrios, nes neturiu kito būdo jum išaiškinti kaikurias mintis, kokias turiu susidariusi apie vidinius maldos dalykus. Lai Viešpats malonėja leisti man pasakyti ką nors apie juos, nes labai sunku išaiškinti jums tai, ką norėjau kad suprastumėte, nebent jūs turėjote asmeninę patirtį. Kai ji yra, kaip jūs pamatysite, negali išvengti nelietęs tokių dalykų, kurie Viešpaties malone, niekad neturi mum rūpėti.

RUBENS Šv. Teresė meldžiasi už nusidėjėlius

Prieš tęsiant toliau, noriu jum priminti, kad apmąstytumėte ką reiškia matyti šią pilį, tokią švytinčią ir gražią, tą Rytų perlą, tą gyvybės medį, pasodintą gyvuose gyvenimo vandenyse — kuriais yra Dievas — kai žmogus įkrenta į mirtinę nuodėmę. Nėra tamsesnių tamsybių, nei tokio tamsaus ir juodo daikto, kuris nebūtų dar juodesnis. Nenorėkite žinoti daugiau, kaip tai, jog pati Saulė, kuri jai teikė tiek žėrėjimo ir grožio, dar tebėra širdies centre, bet lyg nedalyvaujanti su Juo, nors yra įgalinta džiaugtis Viešpačiu, nelyginant krištolas atspindįs saulę. Esant jai tokioje būklėje, ji neturės naudos iš nieko; ir todėl visi geri darbai, kokius padarytų būdama mirtinoje nuodėmėje, nieko negelbsti siekiant amžino gyvenimo, nes neišeinama iš tos pradžios, kuria yra Dievas, kurioje mūsų dorybė yra tikra dorybė. Sielos atsiskyrimas negali būti malonus Jo akyse; nes mirtiną nuodėmę darančio siekimas nėra noras Jį patenkinti, o noras suteikti malonumą velniui, kuris yra pati tamsybė, panašiai vargšė siela pati patampa tamsybe.

Aš žinau iš vienos moters*), kuriai mūsų Viešpats panorėjo parodyti, kaip atrodė siela mirtina nuodėme nusidėjusi. Toji moteris sako, jog jai atrodo, kad jeigu žmogus tai suprastų, jis niekad iš viso negalėtų nusidėti, ir užuot ieškojęs progų nusidėti, verčiau leistųsi būti žiauriai kankinamas. Ir ji labai nerimo, kad visi tai suprastų. Tad ir jūs, mano dukros, melskitės Dievui už tuos, kurie yra tokioje būklėje ir kurie su visais savo darbais yra patapę tamsybėmis. Nes taip, kaip iš labai tyro šaltinio išteka visi maži upeliukai, taip tokie yra darbai sielos esančios malonėje, malonūs Dievui ir žmonėms. Jie išteka iš to gyvybės šaltinio, kur siela yra kaip prie jo augąs medis; neduotų pavėsio ir vaisių, jeigu nebūtų iš ten, tas šaltinis jį palaiko ir neleidžia išdžiūti ir įgalina duoti gerą vaisių. Lygiai taip ir siela, kuri savo pačios kalte nusisuka nuo to šaltinio ir suleidžia šaknis į kitą su labai juodu ir dvokiančiu vandeniu; tada visa kas eina iš jos yra vargas ir purvas.

Reikia žinoti, kad tas šaltinis ir toji žėrinti saulė esą sielos centre nepraranda savo grožio ir savo švytesio, nes jie visad glūdi joje ir niekas negali to grožio sunaikinti. Tačiau, jeigu ant krištolo, esančio saulėje, uždėtume juodą, tankią skepetą, aišku, nors saulė ir labai jį apšviestų, jos šviesa kristolui neturės poveikio.

O sielos, Krastaus krauju atpirktos! Supraskite ir pasigailėkite pačios savęs! Kaip galima, kad tai suprasdamos, nesistengtumėte nuimti tą skepetą nuo krištolo? Atminkite, kad jeigu jūsų gyvenimas baigtųsi dabar, niekad nebegalėsite pasidžiaugti tąja šviesa. O Jezau! Kaip liūdna matyti sielą, nutolusia nuo jos! Kokioje būklėje palieka vargšės pilies patalpos! Kaip sudrumsti patampa joje gyvenančiųjų jausmai! Ir tų patalpų prižiūrėtojai ir tarnai, kaip netinkamai jie eina savo pareigas! Ir galiausiai, jeigu į velnia vra įaugęs medis, kokio vaisiaus begalima iš jo tikėtis?

Kartą aš girdėjau išmintingą vyrą, kuris ne tiek stebėjosi dalykais, padarytais žmogaus, esančio mirtinoje nuodėmėje, kiek tuo, ko jis nepadarė. Tegul Dievas savo mielaširdingume mus apsaugo nuo tokios didelės blogybės, nes nėr daikto, ligi gyvename, verto tokio blogo vardo, kaip kad tas, kuris užtraukia am-

*) ja buvo pati Šv. Teresė. Vert. pastaba.

žiną nelaimę. To, mano dukros, turime bijoti ir savo maldose prašyti Dievą nuo to apsaugoti, nes jeigu jis nesaugo miesto, veltui triūsime, ir mes pačios esame tuštybė. Toji, mano minėtoji, moteris, sakė, kad per jai suteiktą Dievo malonę ji išmokusi dviejų dalykų: pirmas – ji išmokusi didžiai bijoti Jį įžeisti, todėl ji tolydžio prašydavusi Jį neleisti jai suklupti, pamačiusi kokią baisią žalą tas suklupimas gali padaryti; antras – ji rado nusižeminimo veidrodį, į kurį bežiūrint galima suprasti, kad mūsų daromas geras darbas neišeina iš mūsų pačių, o iš to šaltinio, kuriame auga tas mūsų sielų medis, ir iš tos saulės, kuri šildo mūsų darbus. Ji sako, kad tai jai pasirodė taip ryškiai, kad padarydama kokį gerą darbą ar matydama ką bedarant, ėjo prie jo Pradžios, suprasdama, kad be Jo pagalbos mes esame bejėgiai. Todėl ji ėjo liaupsinti Dievą ir, kaip taisyklė, niekad negalvodavo apie savo padarytąjį gerą darbą.

Jeigu jūs, mano sesės, galite atsiminti tuos du dalykus, nebus prarastas laikas, kurį jūs sugaišinsite tai beskaitydamos, nei aš berašydama. Išmintingi ir mokyti vyrai tai gerai žino, bet mes moterys esame lėtos ir reikalingos pamokymo. Todėl, gal Viešpaties noras yra, kad mes prisimintume panašius palyginimus. Tegul Jo gerumas mum suteikia malonę juos suprasti.

VERTĖ P. GAUČYS

REKLAMOS UŽKULISIAI

E. KRIKŠČIŪNIENĖ

Savo knygoje "The Hidden Persuaders" Vance Packard atidengia reklamos pasaulio užkulisius. Jis parodo, kaip eilė psichologų ir psichiatrų, dirbančių biznieriams, panaudoja savo žinias apie žmogų, jo slaptus troškimus ir silpnybes prekių pardavimui. Tos jų pastangos yra nukreiptos į žmogaus pasąmonę taip, kad motyvai kuriais mes vadovaujamės pirkdami gaminius, rinkdami valdžią, priimdami naujas idėjas, daž nai yra mums patiems nepastebimi, "paslėpti".

Masių psichoanalizė tapo multimilioninis biznis. Šitos srities darbuotojai bando ištirti mūsų poelgių priežastis tam, kad galėtų pakreipti mūsų įpročius bei gyvenimo būdą savo naudai. Šitokiems darbuotojams nieko nėra švento. Jų pastangos jaučiamos ne tik biz nyj, bet taip pat politikoj, kur kandidatai traktuojami kaip pardavimui išstatytos prekės. Daugelyje industrijos įmonių administracijos personalas yra nuolatos bandomas, psichoanalizuojamas, ir jo ateitis apsprendžiama ištreniruotų tam tikslui pasamdytų specialistų. Viena iš specialių mokyklų Kalifornijoj giriasi darbdaviams, kad ji paruošianti kandidatus "pagal užsakymą". Jos mokiniai būsią garantuotai nusiteikę darbdaviui pageidaujama linkme.

Ką tokie įtikinėtojai bando atsiekti, buvo gerai išreikšta Public Relations Society of America pirmininko, kuris suvažiavimo metu kalbėjo savo nariams: "Medžiaga su kuria mes dirbame yra žmogaus minčių pasaulis." Darbe su šitokia medžiaga profesionalūs įtikinėtojai gauna paramos iš socialinių mokslų specialistų. Eilė psichiatrų, psichologų bei sociologų parsiduoda kaip praktiški patarėjai ar atsidaro savo firmas, kurios tiria motyvus, kurie padėtų biznieriams parduoti prekes ir pasirinkti tarnautojus, politikams parduoti save, specialistams surinkti aukas ir t. t. Jų veikimo laukas – žmogaus silpnybės. Pirkdamos kremą, moterys perka viltį tapti gražia; ne apelsinus mes perkame, bet energiją, kurią jie žada, ne automobilius, bet prestižą.

Biznierių sandėliams tapus perpildytiems, reikėjo ieškoti naujų būdų toms prekėms iškišti. Ir todėl šiandien visas dėmesys nukreiptas ne į tai, kaip pagaminti prekes, bet kaip jas parduoti, kaip įrodyti žmonėms, kad tai ką jie turi jau netinka, kad reikia nuolatos viską keisti. Atsirado stiliai ne tik rūbam, bet automobiliam, šaldytuvam. Produktų pardavėjai psichologų buvo skatinami tapti "nepasitenkinimo pardavėjais". Vienas iš jų ugningai pareiškė: "Šito krašto didybė glūdi sukėlime norų, nepasitenkinimų senais ir nemadingais daiktais". Viso to pasėkoj suklestėjo skelbimų biznis, iškilo nauji milionieriai. Vienas kosmetikos produktų gamintojas pareiškė: "Mes neparduodame lūpų paišelius, mes perkame pirkėjus."

Anksčiau reklamai naudojamas vadinamas "nosių skaičiavimo' t.y. statistika besiremiąs būdas, tapo atgyventas, nes biznierius negalėjo laukti kol žmogaus nupirktas šaldytuvas suges. Jo protui įrodyti, kad jam reikia naujo šaldytuvo nebuvo įmanoma. Todėl buvo sugalvota apeliuoti ne į jo sąmoningą pusę, protą, bet į jo pasąmonę, į "gelmes'. Į šito "gelmių" būdo tėvus pretenduoja du asmenys: Dr. Ernest Dichter, Institute for Motivational Research, Inc. pirmininkas ir Louis Cheskin, "The Color Research Institute of America" direktorius.

Dr. Dichter pareiškė, kad skelbimų agentūros esančios "pačios pažangiausios psichologinės laboratorijos". Jo žodžiais tariant "sėkminga agentūra pažadina norus, įrodo būtinumą įsigyti daiktų, kurių pirkėjas niekad negalvojo ar nenorėjo turėti. Psichologijos darbas yra ne tik suprasti žmogų, bet kontroliuoti jo elgseną."

Šis dr. Dichter, iš Vienos kilęs vokietis, duoda patarimus klientam už 500 dolerių į dieną. Jis turi savo institutą ir kelių šimtų šeimų laboratoriją, kurių narių dvasinis stovis yra jo institutui gerai pažįstamas. Institutas gerai žino kiek kiekvienas laboratorijos narys ambicingas, kiek realistiškas, kiek pasitikįs savim, kiek